

Luka 4,9-12

Propovijed: **Isusovo treće iskušenje**

napisao: Danijel Dragaš

2023.

UVOD

1. Još smo uvijek u Isusovim iskušenjima. Po kronološkom redoslijedu koji nam je dao Luka, sada se nalazimo u trećem iskušenju. Kao što sam ranije rekao u propovijedi – Isus je jedini svjedok tim iskušenjima, što znači da je on osobno prepričao svojim učenicima događaje koje je doživio. Kada čitamo o Isusovim kušnjama, vidimo da autori Evanđelja predstavljaju te događaje jednostavnim i izravnim tekstom. Ne vidimo detaljan prikaz psihološke i emotivne borbe Isusa s tim iskušenjima. Zašto je to tako? Dati ću svoj prijedlog: autori Evanđelja htjeli su da svaki pojedinac uđe duboko u tekst, u želji da shvati – zašto baš tim izjavama Isus odbija iskušenja? Zašto koristi tekst iz Ponovljenog zakona? Što je Isus razumio da Mojsije govori Izraelcima? Koja „ideja“ leži u Mojsijevoj propovijedi svome narodu?

1.1. Da bismo razumjeli Isusova iskušenja, moramo se pokušati staviti u njegov um: „*Ja sam obećani Mesija, meni je Otac rekao da sam ja njegov Ljubljeni Sin.*“ Moramo pokušati ući u njegovu trenutnu situaciju – gdje je, moguće, bio na rubu smrti od izgladnelosti – i povezati sve to s podmuklo mudrim, na izvana lažno pravednim iskušenjima sotone. Tek tada dobit ćemo model – psihološki i emotivni pristup – našeg Gospodina Isusa Krista: „kako“ se nositi s iskušenjima kada i nama budu ponuđena. Autori ovog zapisanog događaja žele da mi, čitatelji – oni koji su gladni i žedni istine – bez odustajanja, strastveno i strpljivo proučavamo ovaj događaj. Zašto? Zato što je to jedan od najvažnijih događaja u Isusovom životu, što znači da je i jedan od najvažnijih za sve one koji se zovu Božjom djecom. Razumijevanje ovih događaja (Isusovih kušnji) od krucijalne je važnosti za našu egzistenciju. Shvaćanje nam donosi svjetlo i mudrost – kako se nositi sa životom koji nam je darovan. Taj model daje odgovore na najteža pitanja ikada postavljena u povijesti čovječanstva: Zašto patnja? Zašto zlo? Tko smo mi? Zašto smo ovdje? Tko je Bog Biblije? Koji je njegov plan s ovom realnošću? I tako dalje.

DOLINA KIDRON

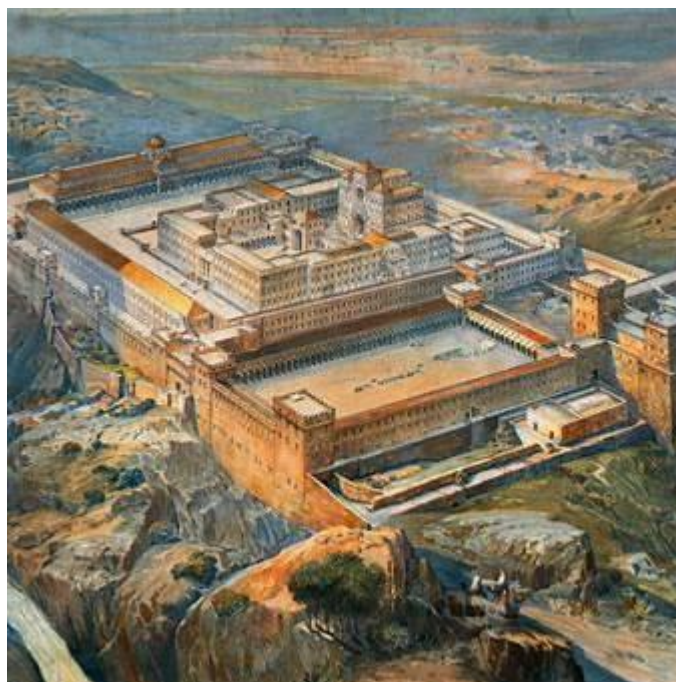
2. Ok, sada se okrećemo trećem Isusovom iskušenju. **(Luka 4,9):** „Tada ga dovede u Jeruzalem, postavi ga na vrh hrama te mu reče: 'Ako si zaista Sin Božji, skoči odavde dolje... '“

2.1. Tko je „taj“ koji je Isusa odveo u Jeruzalem? Vidimo iz daljnjeg teksta da se ovdje radi o sotoni.

Pitanje koje izranja je: kako je sotona odveo Isusa u Jeruzalem? Zašto bi Isus poslušao sotonu? Zamislimo tu scenu: sotona prilazi Isusu i govori mu: „*Ja sam sotona, najveći neprijatelj Boga kojemu ti služiš, pođi za mnom u Jeruzalem!*“ Kakvu zapravo moć posjeduje sotona? Može li on stavljati ideje ili želje u naša srca? Ne znam odgovor na to pitanje. Sklon sam vjerovati da ne može. Ali možda sotona ima veću ovlast nego što mu ja pridajem. Ako sada moram dati svoje mišljenje, rekao bih da on može posaditi sjeme: sumnje, zavisti, ljubomore, mržnje... ali mi smo ti koji odlučujemo hoćemo li djelovati na račun tog sjemena ili ne. Kako god bilo – sotona ga je odveo u Jeruzalem.

2.2. „Postavi ga na vrh Hrama te mu reče.“ Umjesto riječi „vrh“, bolji prijevod bio bi „krilo“ Hrama. Pokušajmo sada vizualizirati pozornicu na kojoj se ova scena odvijala.

Znamo da je Jeruzalem građen na brdu Sion, na istom brdu na kojem je Mojsije dobio Božje zapovijedi. Sam grad okružen je dolinama, a jedna od tih dolina je „dolina Kidron.“ Ona se nalazi na jugoistočnoj strani brda Sion. Hram je građen uz rub istočnog dijela brda Sion. Jugoistočni zid Hrama (krilo) gleda točno na provaliju doline Kidron. Pad je visok otprilike 200–250 metara.

2.3. Idemo dalje – je li ovo bio javni događaj? Kada je Isus stajao na krilu Hrama, jesu li ljudi prisustvovali tom događaju? Mislim da nisu. Svi koji su prolazili putevima doline Kidron bili su putnici koji su pokušavali doći na suprotnu stranu brda Sion, gdje su se nalazila gradska vrata za ulazak u grad. Zato ne vjerujem da je ovo bio javni događaj. Ovo je bio privatni događaj između Isusa, sotone i Boga Oca.

SKOČI

3. (Luka 4,10–11) „*Ako si zaista Sin Božji, skoči odavde dolje; jer stoji pisano: Anđelima svojim zapovijedit ću o tebi da te sačuvaju; i: Nosit će te na rukama, da ne bi nogom svojom udario od kamen.*“

3.1. „Ako si ti zaista Sin Božji, skoči odavde dolje.“ Govorio sam o ovome i prije, ali ponovit ćemo. Vjerujem da sotona ne sumnja u činjenicu da je Isus „je“ Sin Božji. On ovdje ne misli: „*Ako si zaista Sin Božji — ja zapravo ne vjerujem da jesi, ali dokaži mi pa ću ti vjerovati!*“ Ne, to nije sotonina strategija. Njegova ranija taktika bila je iskoristiti tu istinu za svoj zao naum. Kako? „*Isuse, od svih ljudi na ovom*

svijetu, bar ti zaslužuješ bolji tretman od strane svoga Oca. Ti, koji si sigurno Sin Božji – u to ne sumnjam – trebao bi biti zbrinut od Boga. Ako tebe neće tvoj Bog nahraniti, tko će onda?“ Glavna sotonina strategija ovdje bila je potaknuti Isusa da posumnja u Božju dobrotu.

3.2. U ovom iskušenju sotona mijenja pristup: „*Ako si zaista Sin Božji, skoči odavde dolje.*“ Sotona nastoji uvjeriti Isusa da skoči. Da bismo razumjeli zašto i kako sotona predstavlja ovo iskušenje, moramo se vratiti u Psalam 91, koji sotona citira u daljnjem tekstu. Nakon što pročitamo Psalam 91, pojavljuje se pitanje: tko je subjekt ovog psalma? O kome David ovdje piše? Vjerujem da postoje dvostruke mogućnosti:

1. Autor psalma je kralj David; znamo da je David bio pomazan za kralja, i u židovskoj tradiciji on nosi mesijsku simboliku. Ako tako gledamo, sotonina implikacija prema Isusu ima smisla: „*Vidi Isuse, i kralj David (koji u tradiciji nosi mesijsku ulogu) piše u Psalmu: ako si Sin Božji, Bog će te zaštititi od svake opasnosti.*“ To je jedan način čitanja.
2. Druga mogućnost je da se Psalam odnosi na svakog pojedinca koji „*prebiva u zaklonu Višnjega*“¹. Tko prebiva pod zaklonom Višnjega? Svako dijete Božje, izabranik. Ja osobno mislim da je primarna misao upravo ta druga varijanta, i njima ćemo se služiti pri tumačenju „*ideje*“ ovoga psalma.

3.2. Psalam 91 možemo čitati na dva glavna načina:

- a) Ako Boga razumijemo i „*vjerujemo*“ na način na koji mnogi to čine — očekujući da će poslušnost i pravedan život učiniti nas imunima na svaku patnju — tada psalam obećava da se ničeg zla ne moramo bojati: ako budemo u potpunom zajedništvu s Bogom, ništa nam neće zlo donijeti. Mnogi vjernici i tumači upravo tako čitaju Psalam 91; i mislim da je i sotona ponekad spreman to zloupotrijebiti u svojoj ponudi.
- b) Drugo, i meni bliže čitanje: Psalam 91 uči da ništa u ovoj stvarnosti ne može protivrijediti i poništiti suverenu vlast Višnjega. Biti „*pod zaklonom Višnjega*“ znači da Bog drži sve u svojim rukama i da njegove djela i obećanja stoje neovisno o sadašnjoj nevolji. To ne znači da nikada nećemo iskusiti patnju. Naprotiv: psalam nas potiče da kad zapadnemo u nevolju ne pomislimo da je Bog izgubio kontrolu ili da ga je neprijatelj pobijedio. Bog je Alfa i Omega; on vlada nad svime. Naša sigurnost nije u izbjegavanju trpljenja nego u pouzdanju da Bog zna i da vodi, i da sve ono što se događa u njegovim rukama ima svrhu usmjerenu prema dovršetku njegova nauma.

3.3. Drugim riječima: Psalam nas ohrabruje da, iako volimo Božju zaštitu i njegovo vodstvo, ne čitamo ga kao jamstvo bezbolnog života. On je poziv na povjerenje u Boga koji drži red, zna kraj priče i tješi nas usred oluje.

3.4. Ako naprotiv vjerujemo da je Bog zao — samo zato što prolazimo kroz patnju — tada ni ta bolja interpretacija Psalma nema smisla za nas. Sotona računa na tu nesigurnost: želi natjerati čovjeka da, suočen s nevoljom, posumnja u Boga i tako prihvati „*ponudu*“ koja obećava brz izlaz i lažnu sigurnost.

¹ Psalam 91,1

BOŽJA ZAŠTITA

4. Naveo sam maloprije da sotona doslovno tumači ovaj Psalam, to jest: ako si izabranik Božji, onda imaš pravo računati na Božju zaštitu od svake nevolje. Imaš pravo vjerovati, na temelju Psalma 91, da će se Bog pobrinuti za tebe u svakom pogledu. I upravo zbog toga sotona govori Isusu:

„Jasno vidimo u Psalmu 91 što Bog obećava svojim izabranicima. Pokaži svoju snažnu vjeru koju imaš u svoga Oca. Skoči! On želi vidjeti vjeruješ li mu do kraja, vjeruješ li u njegovo obećanje da će te zaštititi, da tvoje noge neće dotaći stijene u podnožju doline Kidron. On će te sigurno zaštititi i ponijeti na krilima anđela prije nego što padneš na stijene. To ti obećava u Psalmu 91. Učini to, i tvoj Otac će biti ponosan na tebe, jer će vidjeti koliko je snažna i velika tvoja vjera prema njemu.“

4.1. Nevjerojatno podmuklo, i savršeno prezentirano iskušenje od strane sotone. Isus, dok je stajao na jugoistočnom krilu Hrama, doslovno je gledao u podnožje doline Kidron, većinom pokrivene stijenama. Sotona koristi upravo tu situaciju, izvlačeći „stih“ iz Pisma koji se savršeno podudara s okruženjem u kojem se Isus tada nalazi.

4.2. **(Luka 4,12)** „Odgovori mu Isus: 'Rečeno je: Ne kušaj Gospodina, Boga svojega!'"

4.3. „Odgovori mu Isus.“ Kao što sam rekao i u prijašnjim propovijedima, ovo nije debata između Isusa i sotone. Isus primarno razgovara sam sa sobom. On sam sebi propovijeda, sam sebe podsjeća na pravu istinu i mudrost Božju. Kroz Pismo traži svjetlo kako da se nosi s trenutnim iskušenjem. Kada je došao do zaključka što treba učiniti, Isus shvaća koliko bi pogrešno bilo poslušati sotonu. On uviđa da bi to zapravo bio čin nevjere s njegove strane. Na kraju, Isus citira stih iz Ponovljenog Zakona: „*Rečeno je: Ne kušaj Boga, Gospodina svojega*²!“

4.4. Pročitat ćemo tekst iz Ponovljenog zakona 6,1–19. Znamo iz prijašnjih propovijedi da Mojsije ovdje izgovara svoju posljednju propovijed narodu prije ulaska u obećanu zemlju koju im Jahve daje. Prije ulaska, Mojsije ih podsjeća da ne čine ono što su činili u Izlasku 17,1–7, gdje su iskušavali Jahvu, Boga svoga. Vidimo da ih u Ponovljenom zakonu 6,16 podsjeća na to: „*Ne iskušavajte Jahvu, Boga svoga, kao što ste ga iskušavali kod Mase.*“

4.5. Da bismo razumjeli o čemu Mojsije ovdje govori, moramo otići u Izlazak 17,1–7 i pročitati što se događalo. Vidimo da Izraelci izlaze, po zapovijedi Jahvinoj, iz pustinje zvane Sin. Što se do tada događalo u njihovim životima? Ukratko: Jahve ih je, čudesima i pomastima koje je pustio na Egipat, izbavio iz ruku njihovih neprijatelja. Za vrijeme Pashe, Židovi su morali krvlju od janjeta, kojeg su zaklali, namazati dovratnike svojih vrata. Zašto? Zato što je Jahve odlučio udariti svakog prvorodunca egipatskih obitelji. Kada je smrt prolazila i naišla na kuću gdje je bila krv, nije ulazila.

4.6. Zašto je to Jahve učinio? Nakon mnogih prilika i upozorenja koje je faraon odbio, ostavši tvrdog srca i negirajući moć Jahvinu, odbio je pustiti narod da ide sa svojim Bogom. Zato je Jahve udario sve prvorodence u Egiptu, uključujući i faraonova sina. Nakon toga Egipćani u panici daju Izraelcima svoje blago i mole ih da odu.

4.7. Ali kada su Izraelci već otišli, faraon se predomislio, u bijesu odlučuje krenuti za njima s cijelom

² Ponovljeni Zakon 6,16

svojom vojskom, jednom od najsnažnijih u ono doba. Izraelci, stisnuti uz Crveno more, nemaju kamo pobjeći. U tom trenutku Jahve nadnaravno razdvaja more i daje im put spasenja. Kada su prošli, a Egipćani krenuli za njima, Jahve zatvara more i potapa svu njihovu vojsku.

4.8. Zaključak? Nije smjelo biti nikakve sumnje – barem ne u srcima Izraelaca – da je Jahve za njih. Vidjeli su čuda vlastitim očima, čuda koja je Jahve učinio samo da bi pokazao svoju vjernost i odlučnost da ispuni obećanja koja je dao Abrahamu, Izaku i Jakovu.

4.9. Većina nas danas nikada nije vidjela nadnaravno čudo. Ali Izraelci tog vremena nisu to mogli reći – oni su ih vidjeli i sami u njima sudjelovali.

KUŠALI SU JAHVU

5. No u Izlasku 17,1–7 vidimo da narod počinje prepirati se s Mojsijem, tekst kaže da su ga htjeli i kamenovati od bijesa. Mojsije im govori: *„Zašto kušate Jahvu?“* Što Mojsije vidi u tom trenutku? Zašto kaže da kušaju Boga? Ja vjerujem da on vidi nevjeru u njihovim srcima. Iako su svjedočili čudesima, i dalje sumnjaju u Božju dobrotu i brigu. Tako brzo i olako su posumnjali u njega.

5.1. Mojsije to prepoznaje: njihov je problem srce. Tvrdo srce, koje dokaza nikada nema dovoljno. Nije problem u manjku dokaza, njih su imali napretek, nego u srcu koje se buni i ne želi vjerovati: *„Ja odlučujem ne vjerovati, ja ne želim vjerovati!“*

5.2. Da su imali mekano i vjerno srce, ovaj bi događaj izgledao drugačije. Rekli bi: *„Zar Bog nije za nas? Naravno da jest! Pogledajmo što je sve već učinio. Zato možemo vjerovati da će nam dati i vodu.“* Ali ne, njihov je stav bio: *„Ti, Mojsije, i tvoj Bog, doveli ste nas ovamo da umremo! To vam je bio plan cijelo vrijeme!“* Vjerovali su da je Bog zao.

5.4. Usprkos njihovoj tvrdoći, Bog im je dao vodu. Ponovno je „položio test“ koji su mu oni nametnuli. Test u kojem su tražili: *„Pokaži nam da si za nas, a ne protiv nas. Pokaži da si dobar Bog, daj nam vode.“* No činili su to iz nevjere. Njihovo je srce, usprkos svim čudima, i dalje vjerovalo da je Bog zao. Zato ih Mojsije podsjeća u Ponovljenom zakonu 6,16: *„Ne iskušavajte Jahvu kao što ste ga iskušavali kod Mase.“*

5.5. Zašto to govori? Jer sada ulaze u obećanu zemlju. I Mojsije ih upozorava: *„Idete u zemlju koju vam Jahve daje, zemlju iz koje će protjerati Kanaance. U zemlji koja obiluje vinogradima, maslinama, izvorima vode, kućama koje niste gradili. U zemlji gdje teče med i mlijeko. Nemojte nikada zaboraviti da vam je Jahve sve to dao. Nemojte pomisliti da je to učinio neki drugi bog. Nemojte u svojim srcima pomisliti da su vam blagoslov dali Kanaanci i njihovi bogovi. Samo Jahve je vaš Dobročinitelj.“*

PORUKA ZA NAS

6. U današnjem vremenu i jeziku, Mojsije bi nama rekao: *„Nemojte zaboraviti da svaki blagoslov koji ste dobili dolazi od Boga. Nemojte nakon nekog vremena reći: ‘Ja sam to postigao. Svi blagoslovi koje imam moja su zasluga.’“*

6.1. Židovi onog doba to ne bi rekli na takav način. Oni su bili puno religiozniji od nas danas, živjeli su

u potpuno drugačijem svjetonazoru. Ali primjena je ista. Kao i mi, zaboravili su da svaki blagoslov koji su dobili dolazi od Boga. Oni su govorili da im to dolazi od drugih bogova, a mi danas, u našem svjetonazoru, govorimo da dolazi od nas samih – od naših sposobnosti, napora, pameti.

6.2. Nažalost, dok proučavamo Bibliju, jasno vidimo da su Izraelci upravo to učinili. Kada su ušli u obećanu zemlju, nakon nekog vremena počeli su štovati druge bogove. Zaboravili su na Jahvu, Boga svoga.

6.3. Pitanje koje izranja jest: je li njihova povijest negirala činjenicu da je Jahve sve to učinio za njih? Nije! Njihova je povijest bila prepuna dokaza da je upravo Jahve bio taj koji ih je izbavio, koji im je dao zemlju, blagoslov i život. Ali oni su svejedno zaboravili na Njega.

6.4. Mojsijeva posljednja propovijed svome narodu – iako toliko snažna, jasno izrečena i potkrijepljena poviješću – nije imala nikakav učinak. Zašto? Zato što je njihovo srce bilo tvrdo prema Jahvi.

MEKANO SRCE

7. Sve što sam naveo gore povezano je s Isusovim trećim iskušenjem. Sotona govori Isusu: „*Isuse, bez ikakve dvojbe pokazao si sebi, svome Bogu i meni da si pravedan i vjeran Sin Božji. Odbio si moj prijedlog da pretvoriš kamen u kruh, odbio si moj prijedlog da ti predam sva kraljevstva svijeta. Stvarno si jedinstven čovjek, tvoja vjera u Boga je nepokolebljiva — u tome nema sumnje. I sam si rekao da čovjek ne živi samo o kruhu, nego o svakoj riječi koja izlazi iz usta Jahvinih. Isuse, zar ne bi bilo prekrasno da sad ovdje dokažeš koliko zapravo vjeruješ svome Bogu? Božja riječ u (Psalmu 91, 11–12) kaže: „I anđelima svojim zapovijedi da te čuvaju na svim putovima tvojim; na rukama će te nositi da se ne spotakneš od kamena.“ Tvoj Otac, u koga se pouzdaješ, daje ovo obećanje — zar ne? Tako piše. A ti si već pokazao da vjeruješ svakoj riječi koja proizlazi iz usta svoga Oca. Zato ti predlažem da pokažeš djelom koliko snažno vjeruješ svome Ocu. Bio bi to dramatičan i snažan prikaz tvoje vjere. On hoće vidjeti da li mu zaista potpuno vjeruješ. Skoči, Isuse, i vidjet ćeš: anđeli neće dopustiti da dotakneš stijene doline Kidron. Ako to učiniš, tvoj Otac bit će ponosan na tebe — tvoj skok vjere pokazat će mu da u potpunosti vjeruješ obećanjima koja je dao kralju Davidu u (Psalmu 91).“*

7.1. Hvala Bogu, Isus je prepoznao podmuklu zamku koju mu sotona postavlja. Shvatio je koliko bi takav čin bio zlo — čin nevjere, a ne vjere. Isus misli: „*Prije nekoliko dana moj Otac mi je osobno rekao: ‘Ti si Ljubimac moj.’ Ja znam tko je moj Bog i što On od mene traži. Znam da je On dobar. Ne moram skočiti da bi mi Otac dokazao svoju dobrotu. Ne želim biti kao moj narod Izrael, koji je, premda pretrpan dokazima da je Bog dobar, opet i iznova pokušavao testirati Njegovu dobrotu.*“

7.2. Od početka sotona želi prikazati Boga kao nedobrog. Predlaže Isusu da skoči i tvrdnjom da će tako pokazati svoju vjeru želi ga navesti da posumnja u dobrotu Oca. Ako bi Isus pomislio: „*Da, (Psalam 91) to stvarno govori, sotona je u pravu — moram skočiti da dokažem svoju vjeru,*“ iza takve misli ležala bi zapravo dvojba: „*Ne vjerujem svom Bogu, želim da mi On dokaže da je dobar.*“ Skočiti bi značilo zahtijevati dokaz od Oca, testirati Ga — isto što je Izrael često radio u svojoj nevjeri.

7.3. Isus prepoznaje zamku: ako bi i samo na trenutak povjerovao u tu laž, to bi značilo da ne vjeruje u dobrotu Oca. On zna da mu je Otac osobno svjedočio: „*Ti si Sin moj, Ljubimac moj.*“ Da nakon svega

toga skoči — to bi značilo da je isti kao njegov tvrdokorni narod koji je stalno kušao Jahvu.

7.4. Koji je sotonin pravi cilj u ovoj zamisli? Vjerujem da je sotona htio ubiti Isusa. Ako ga ne može prikazati nepravednim, pokušat će ga nagovoriti na samoubojstvo. Kao što je Isusov prvi pokušaj (pretvoriti kamen u kruh) bio nemoguć bez volje Oca i Duha Svetoga, isto tako vjerujem da, da je Isus skočio, ne bi dočekao anđeosko spašavanje. Otac ne bi poslao anđele da ga podignu s kamenja — vjerojatno bi Isus pao na stijene doline Kidron i poginuo. Sotona računa na to: ako Isusa ne može diskreditirati, pokušat će ga fizički ukloniti iz povijesti.

NAJVEĆE ČUDO

8. Sotonin prijedlog Isusu je itekako primamljiv i nama samima. Siguran sam da smo svi mnogo puta bili kušani na sličan način, kako od naše vlastite grešne naravi, tako i od samoga sotone. Mnogo puta u svom životu pao sam na isti test koji je nalik iskušenju mog Gospodina ovdje. Kroz bolest koju nosim već osam godina, mnogo puta sam učinio nešto — ali u uvjerenju da Bog to od mene traži, i da će me onda ozdraviti, da će me nagraditi ozdravljenjem. I svaki put, kroz takve pokušaje, dovodio bih sebe u ozbiljnu, po život opasnu situaciju. Za razliku od Isusa, ja sam skočio s krila Hrama. Vjerujući da je Bogu moje ozdravljenje najvažnije, zapravo sam sumnjao u njegovu dobrotu. Vjerovao sam da Bog može biti dobar Bog jedino ako me ozdravi. Danas, iz ove perspektive, znam da mi je Bog na mnogo načina pokazao da je On dobar Bog, iako me nije ozdravio. Ali da bih to shvatio, morao sam promijeniti svoj svjetonazor. Morao sam prestati samosažalijevati se.

8.1. Gledao sam dokumentarac o jednom poznatom američkom propovjedniku koji je u svojim tridesetim godinama života obolio od neizlječive bolesti — neke vrste paralize. Zbog tog stanja, odlučio je prisustvovati događajima na kojima su takozvani iscjelitelji — „Božji poslanici“ — kroz Božju milost navodno ozdravljali mnoštvo ljudi. Nakon nekog vremena shvatio je koliko je sve to bila dobro smišljena, podmuklo isplanirana organizacija, koja je proklamirala laž kao istinu. Uvidio je da njihov glavni motiv nije bio pomoći ljudima, nego steći slavu i bogatstvo. Zbog toga je odlučio javno dokazati da su ti ljudi zapravo obični prevaranti, koji čine sve za svoje sebične ciljeve. Kako su to radili? Koristili su ljudsku slabost, uvjerali ljude u nemoguće, a onda, kada se ništa ne bi dogodilo, rekli bi im da nisu imali dovoljno vjere.

8.2. Taj isti propovjednik ispričao je priču koja je potresla i njega i mene. Radilo se o majci koja je imala teško bolesno dijete. To dijete moralo je svaki tjedan odlaziti u bolnicu na terapije kako bi uopće preživjelo. Na jednom od tih događaja, pred tisućama ljudi, jedan od lažnih „Božjih glasnika“ pozvao je majku i dijete na pozornicu. Pitao ju je pred svima: „*Imaš li vjeru u Boga da će On ozdraviti tvoje dijete?*“ A ona je odgovorila da ima. U tom trenutku, uz glasnu, zavodljivu glazbu i tisuće ljudi koji su svojim pljeskanjem i povicima slavili Boga, lažni učitelj je izjavio da je dijete ozdravljeno. Majka, ganuta i uvjerena, plakala je od radosti i slavila Boga. Nakon toga, uvjerena da je dijete ozdravilo, odlučila ga više ne voditi u bolnicu na terapije. Nekoliko tjedana kasnije dijete je završilo u bolnici na rubu smrti. U očaju, majka je kontaktirala jednog od tih „iscjelitelja“ i rekla mu što se dogodilo. A on joj je odgovorio: „*Vaša vjera nije bila dovoljno snažna.*“ Drugim riječima, nije vjerovala Bogu na način na koji je trebala. Užas. Ne mogu ni zamisliti kako se ta majka osjećala u tom trenutku. Ali ono što je još važnije jest ovo: ta majka odlučila je „skočiti s Hrama“ — i tim činom ugrozila život svoga vlastitog djeteta.

8.3. Na kraju, sotona će uvijek iskoristiti okolnosti u kojima se nalazimo — našu patnju i nevolju — da bi pokušao srušiti našu vjeru u to da je Bog dobar. Isus, koji je bio na rubu smrti zbog izgladnelosti, ipak je vjerovao da je Bog dobar Bog. Nije tražio da mu Bog stalno iznova dokazuje svoju dobrotu. On je znao tko je Bog i da ništa ne može srušiti obećanja Njegova Oca. I to mu je bilo dovoljno. Isus se oslanjao na obećanje koje se odnosi na budućnost, a ne na okolnost kroz koju je tada prolazio. Shvaćao je da je patnja ovoga života ništa u usporedbi sa Slavom koja ga čeka kod Oca. I mi, poput našega Gospodina, ne smijemo u trenucima patnje popustiti pred podmuklim i savršeno smišljenim iskušenjima koja nam sotona servira.

8.4. Želim na kraju istaknuti nešto vrlo važno: vjerovati da je Bog dobar, a ne zao — osobito u trenucima kada nam je najteže — samo je po sebi čudo. Ja osobno vjerujem da je to „veće čudo“ nego bilo koje drugo čudo koje je Bog javno učinio u povijesti čovječanstva: pošasti u Egiptu, razdvajanje Crvenog mora, mana koja je svakodnevno padala s neba, nijemi koji su progovorili, slijepi koji su progledali, pretvaranje vode u vino, pet tisuća ljudi nahranjenih od Isusa... Sve su to nadnaravna i nevjerovatna čuda koja je Bog činio u povijesti. Ali ostavljeni sami sa sobom, bez Božje milosti, kada prolazimo kroz patnju i nevolju, mi bismo sigurno proklinjali i mrzili Boga, vjerujući da je On zao Bog. No ako usprkos svemu vjerujemo da je Bog dobar Bog — to može značiti samo jedno: Bog nas je izabrao i Njegova nas milost vodi prema spasenju. Zato vjerujem da to čudo nadmašuje sva ostala čuda. To je, naravno, moje osobno stajalište. Pitam se: bi li se Isus i apostoli složili sa mnom? Možda i bi.